

umuligt at faa et saadant Amt til at ofre nogle Tusinde Kroner paa Bekæmpelsen. Der er her et Hul i Loven, som et kommende Udvalg bør tage i Betragtning.

Alt i alt vil man se heraf, at en væsentlig Grund til, at Bekæmpelsen er mislykkedes, er Kolonierne Uvillie derimod, vel sagtens af den Grund, at Ejerne i mange Tilfælde har betydelige Indtægter af Kolonierne, og det vil altsaa være et Tab for Kolonierne, at Raagerne Antal bliver nedbragt betydeligt. Men det er dog vist meget tvivlsomt, om det er tilstrækkelig Undskyldning for at modsætte sig Bekæmpelsen i Betragtning af den store Skade, Raagerne gør. Hvis en Mand holder Husdyr for at faa Indtægter derved, saa har han jo dog ikke Lov til at lade dem gaa ud paa Naboens Mark og ødelægge Naboens Afgrøde, og hvis det sker, maa Ejeren af disse Dyr i enhver Henseende bære Følgerne deraf. Og der er dog meget, der taler for, at hvis en Mand vil opretholde en saa stor Raagebestand paa sin Ejendom, at de virker ødelæggende paa Naboens Afgrøder, bør man indrette Lovgivningen saaledes, at det bliver muligt for disse Naboer at værge sig derimod. Paa adskillige andre Omraader har Lovgivningsmagten da ogsaa imødekommet et saadant Krav. Jeg skal saaledes minde om, at det er forbudt at have Berberisbuske i sin Have af Hensyn til den Skade, det kan forvolde Naboerne.

Den nuværende Raagelov har — efter de Erfaringer, en Del Landboforeninger i Randers Amt har gjort i saa Henseende — ikke virket fuldt ud tilfredsstillende, og Landboforeningerne har derfor henvendt sig til de større Sammenslutninger, til Foreningen af jyske Landboforeninger, og bedt denne Forening hjælpe til med at faa den nuværende Raagelov ændret, saaledes at den blev mere anvendelig, end den nu er. Foreningen af jyske Landboforeninger vedtog i 1925 en Resolution til Støtte derfor og indeholdende en Anmodning til De samvirkende danske Landboforeninger om at indsamle Materiale til Belysning af Sagen og paa Grundlag deraf søge gennemført saadanne Ændringer i den nugældende Raagelov, at en almindelig effektiv Bekæmpelse af Raagekolonierne sikres ved Revisionen af Raageloven i 1927. Hvor langt De samvirkende Landboforeninger er naaet i denne Sag, om et saadant Materiale er bearbejdet, om Overvejelserne er endt, og om man er naaet til et endeligt Resultat med Hensyn til,

hvad der bør gøres, derom ved jeg intet, men jeg kunde tænke mig, at et kommende Udvalg kunde have Udbytte af at høre, hvad Landbrugsorganisationerne mener om denne Sag; jeg mener nemlig, at man bør tillægge det en meget betydelig Vægt, hvad det Erhverv, som lider under Raageplagen, mener om Sagen.

Jeg vil altsaa anse det for rigtigst at underkaste Lovforslaget en nærmere Overvejelse i et Udvalg med det Maal for Øje at søge at finde en Form for Lovforslaget, der baade kan være tilfredsstillende for de Landmænd, som lider Skade ved Raagerne, men som paa den anden Side heller ikke gaar Raagekoloniernes Ejere mere nær end forsvarligt og nødvendigt. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget og i et kommende Udvalg.

Hækkerup: Bestemmelserne i den Lov, som ved det foreliggende lille Lovforslag søges gjort permanent, har neppe hidtil været benyttet i ret stor Udstrækning, i alt Fald kun i de allersidste Aar. Det er muligt, at Bestemmelserne ikke har været tilfredsstillende, og det er ogsaa muligt, at Raagerne har bredt sig mere end i tidligere Aar. Da Forslaget i sin Tid kom frem, stod der her i Tinget ret heftige Debatter om Raagerne. Dette skyldtes sikkert, at Raagerne den Gang kun forefandt sig i forholdsvist faa Kolonier og kun var en Plage paa de enkelte Steder, hvor de forefandt sig; nu derimod synes de — det fremgaar ogsaa stærkt af de Udtalelser, den ærede foregaaende Taler fremkom med — i høj Grad at have bredt sig ogsaa til Jylland.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, fandt ikke en Forlængelse af den gældende Lov tilfredsstillende, men ønskede Loven underkastet en Revision og eventuelt en Skærpelse, og dette har mit Parti ikke noget imod, men vil gerne være med til. De Ændringer, der skulde finde Sted, maa da vel gaa i Retning af at skærpe Pligten for Ejerne af Raagekolonier til at yde Erstatning, thi jeg indrømmer, at ved Hjælp af den gældende Lov kan man ikke komme ret langt med Ejeren af en saadan Raagekoloni, hvis han stiller sig vrangvilligt, og det bliver da Kommunerne, det offentlige, der maa bære Udgifterne. Men nu skal vi altsaa have Forslaget i Udvalg, og jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til en tilfredsstillende Behandling af dette ingenlunde helt uvigtige Forhold.